

Arrest

nr. 269 232 van 2 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 november 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. PONSAERTS loco advocaat L. DENYS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Sri Lankaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1987.

1.2. De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 14 maart 2017. Op dezelfde dag dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Bij arrest nr. X van 11 februari 2019 werd de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Op 19 april 2019, 19 september 2019, 29 januari 2020, 6 mei 2020 en 30 oktober 2020 diende de verzoekende partij telkens een volgend verzoek om internationale bescherming in. Deze

verzoeken werden alle afgesloten met een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van de commissaris-generaal, waartegen de verzoekende partij geen beroep aantekende.

1.3. Op 3 maart 2021 dient de verzoekende partij onderhavig, zevende (volgend) verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 oktober 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 21 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sri Lankaanse nationaliteit te bezitten, u bent een etnische Tamil en Hindoe. U bent op 30 december 1987 geboren in de Kadukkamunnai regio van het Batticalao district gelegen in de Oostelijke Provincie van Sri Lanka.

U ging hier naar school en wanneer u in december 2004 uw diploma van de elfde graad behaalde werd u gerekruteerd door de LTTE. U moest van hen gaan studeren in een regio die in handen was van het leger en moest informatie over deze regio doorspelen aan de LTTE. Daarnaast moest u geld meesmokkelen op de schoolbussen het geld doorgeven aan contactpersonen van de LTTE. In januari 2006 werd u ook verplicht om deel te nemen aan gevechten. Zo leverde u munitie bij de gevechten in Mavil Aru. Uiteindelijk werd u gevangen genomen door het leger die u doorgaven aan leden van de Karuna-groep. U werd uiteindelijk vrijgekocht door uw vader. U besloot Sri Lanka te verlaten en u reisde in september 2006 naar Colombo. U had een busje gehuurd en werd vergezeld door moslims waardoor u niet gecontroleerd werd door het Sri Lankaanse leger. Van Colombo reisde u met een zakenvisum op legale wijze naar Dubai. In mei 2008 reisde u op legale wijze terug naar Batticalao, maar niemand was hiervan op de hoogte waardoor u persoonlijk geen problemen kende. De Karuna-groep was intussen echter wel op de hoogte van uw betrokkenheid bij de LTTE en zij ontvoerden daarom uw vader voor losgeld. Aangezien de situatie in Sri Lanka voor u duidelijk nog niet veilig genoeg was reisde u in september 2008 op legale wijze terug naar Dubai. Hier verbleef u tot september 2009. U keerde dan weer terug naar Batticalao waar de situatie toen vrij rustig was. De Sri Lankaanse autoriteiten hadden immers hun pijlen gericht op de grote namen binnen de LTTE en niet op de kleine namen zoals de uwe. Bovendien was de Karuna-groep verdeeld door een interne strijd waardoor zij u ook tijdelijk met rust lieten. Vanaf 2012 begonnen de Sri Lankaanse autoriteiten zich echter te focussen op personen met een kleinere betrokkenheid bij de LTTE en u kreeg het dan ook moeilijker. Op 30 oktober 2012 trouwde u met S.S.. Zij was een Tamil afkomstig uit Vinayagapuram gelegen in de Thirukkivil divisie van de Oostelijke Provincie van Sri Lanka. Uw vrouw was vroeger actief bij de LTTE. Zij werd gerehabiliteerd en reisde naar Batticalao waar u haar leerde kennen. Jullie beider families hadden echter een andere partner voor jullie in gedachten en stemden niet in met dit huwelijk. Jullie doken dan ook tijdelijk onder voor jullie families en kregen samen twee kinderen. Intussen staan jullie families wel achter jullie huwelijk. Intussen kwam aan het licht dat de contactpersoon van de LTTE, aan wie u tijdens de burgeroorlog geld doorgaf, asiel had gevraagd in Australië. Zijn asielaanvraag was in de handen gekomen van de CID en bevatte uw naam evenals het bedrag dat nog vermist was. U werd daarom in januari 2014 ontvoerd door mensen die beweerden tot de CID te behoren. Ze vroegen u tevens waar u de wapens verstopt had, maar u had geen weet van wapens. Na uw vrijlating werd u nog geregeld bezocht door de CID. Hierna ontdekte de CID bovendien dat uw vrouw een voormalig lid was van de LTTE en ze begonnen ook haar voortdurend lastig te vallen. Jullie bleven daarom onderduiken in deze periode. In 2015 werd een ex-LTTE-lid die werkzaam was als regeringsofficier vermoord en u werd beschuldigd van deze moord en daarom ook gearresteerd. U werd hierna weer vrijgelaten. Op een dag in januari 2016 kwamen er mensen naar uw huis en ze namen foto's van de wonden van uw vrouw. Ze vielen uw vrouw ook lastig en stelden seksuele avances. U besloot daarom klacht in te dienen tegen de mannen die jullie bezocht hadden in mei 2016, maar deze klacht werd niet geregistreerd. In augustus 2016 werd u opnieuw ontvoerd en u dook hierna onder in Amparra. De situatie in Sri Lanka werd u te veel en u besloot het land te verlaten. Uw vrouw kon u echter niet vergezellen aangezien zij toen hoogzwanger was.

U verliet op 20 oktober 2016 Sri Lanka met het vliegtuig en reisde met een vals paspoort via Istanbul naar Italië. Hier werden uw vingerafdrukken genomen, maar u werd meteen vrijgelaten. Hierna werd u echter meteen gevangen genomen door uw smokkelaar. Uiteindelijk vond u iemand die u naar België wou brengen. Hij bracht u echter naar Zwitserland in de plaats van België. U deed een verzoek om internationale bescherming in Zwitserland, maar u werd vanwege de Dublin-procedure overgebracht

naar Italië. U reisde verder naar België waar u op 14 maart 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Wederom werd besloten dat u zich terug naar Italië moest begeven vanwege de Dublin-procedure. U was echter nergens te vinden tot de Dublin-regeling niet meer op u van toepassing was. Hierna werd uw verzoek om internationale bescherming door de Belgische asielinstanties behandeld. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw rijbewijs, de vertalingen van de geboorteaktes van u, uw vrouw en twee kinderen, uw huwelijksakte, het reïntegratiecertificaat van uw vrouw, uw schoonbroer en –vader, een medisch attest, documenten van uw vrouw, drie brieven ter bevestiging van uw problemen, zes foto's van uw vrouw en enveloppen. U legde eveneens een kopie van een attest van het Rode Kruis neer.

Op 2 november 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen. U tekende beroep aan voor de RvV, maar deze volgde bovenstaande beslissing op 11 februari 2019.

Zonder teruggekeerd te zijn naar uw land van herkomst diende u op 19 april 2019 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. U verwijst hierbij naar de recente bomaanslagen in Sri Lanka. Als ex-LTTE'er vreesde u bij terugkeer naar Sri Lanka vervolgd te worden. Ook beweerde u dat u zich in 2008 diende aan te sluiten bij de Karuna groepering, waar u vier jaren actief was. Deze groepering zou een politieagent vermoord hebben, en u zou hiervan verdacht worden. U legt geen enkel nieuw document neer.

Op 9 augustus 2019 werd uw tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden. U legde immers geen nieuwe documenten neer die alsnog de geloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen konden staven en breidde verder op een reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Bovendien bleken uw verklaringen betreffende de Karuna-groep eveneens ongeloofwaardig. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 19 september 2019 een derde verzoek om internationale bescherming in. U herhaalt nogmaals uw asielrelaas zoals uiteengezet in uw eerdere verzoeken om internationale bescherming. De CID zou nog geregeld naar uw huis komen, waardoor uw vrouw zich gedwongen zag om onder te duiken. Uw vader werd bovendien aangevallen door de CID. De overheid in Sri Lanka is bovendien veranderd en nu zijn dezelfde mensen aan de macht als diegene die de oorlog beëindigd hebben. Hierdoor hebben de Sri Lankaanse minderheden geen vredevol bestaan meer. U krijgt voorts bedreigingen van de Karuna-groep omdat u LTTE-lid bent. Op 26 en 27 november 2018 nam u bovendien deel aan manifestaties van de TCC in België. Al uw activiteiten en deelnames zijn gefilmd en gepubliceerd op het internet. De Sri Lankaanse autoriteiten zijn hier volgens u dus duidelijk van op de hoogte. Tot slot heeft u ook geld nodig voor de medische zorgen voor uw vrouw en u zou hiervoor graag een werkvergunning krijgen. Ter staving van uw derde verzoek om internationale bescherming legt u de kopieën van de volgende documenten neer: uw identiteitskaart met het nummer 873653205v, een paspoort op basis van voorgaande identiteitskaart, een document met de annulering van uw identiteitskaart met het nummer 873653205v, uw bankboekje, twee medische documenten van uw vrouw en een foto van de CID.

Op 4 december 2019 verklaarde het CGVS uw derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. U tekende hiertegen geen beroep aan bij de RvV.

Zonder naar Sri Lanka te zijn teruggekeerd deed u op 29 januari 2020 een vierde verzoek om internationale bescherming. U herhaalt uw relaas zoals uiteengezet in uw vorige verzoeken om internationale bescherming. Uw vader zou op 10/12/2019 aangevallen en bedreigd zijn door onbekenden en leeft sindsdien net als uw vrouw ondergedoken. U heeft uw vader gevraagd geen klacht in te dienen tegen zijn belagers omdat dat het probleem alleen groter zou maken. U heeft op 26/11/2019 tevens deelgenomen aan de Freedom Fighters Memorial Day georganiseerd door de TCC. U legt geen documenten neer ter staving van uw vierde verzoek om internationale bescherming.

Op 25 februari 2020 verklaarde het CGVS uw vierde verzoek niet-ontvankelijk. U tekende hiertegen geen beroep aan bij de RvV.

Zonder naar Sri Lanka te zijn teruggekeerd diende u op 6 mei 2020 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U herhaalt uw asielmotieven zoals u die uiteenzette bij uw vorige verzoeken om internationale bescherming. Intussen heeft u het telefoonnummer kunnen bemachtigen van de officier die uw vrouw lastig viel. Hij heeft uw vrouw namelijk seksueel lastig gevallen via de telefoon. U heeft nu zijn nummer en ook de foto op zijn IMO profiel. U werd daarnaast uitgenodigd om deel te nemen aan een digitale Tamil-manifestatie op 18 mei 2020, maar wegens ziekte kon u deze niet bijwonen. U beschikt nu ook over bewijsmateriaal van uw deelname aan manifestaties en parades van de Tamil-beweging in België van in 2017. Dit bewijsmateriaal was u toen verloren, maar heeft u nu teruggevonden. Al de omschreven documenten kon u evenwel niet voorleggen bij uw interview door de DVZ in kader van uw vijfde verzoek om internationale bescherming en u zou uw bewijsmateriaal nog bezorgen aan het CGVS via e-mail.

Op 6 augustus 2020 werd uw vijfde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden. U tekende geen beroep aan bij de RvV.

Zonder België te verlaten diende u op 30 oktober 2020 een zesde verzoek om internationale bescherming in. Uw problemen zouden nog steeds actueel zijn. Op 13 december 2020 heeft een zekere P. uw vader opgeroepen om naar het politiekantoor te gaan. Hij werd een dag vastgehouden en ondervraagd over uw verblijfplaatsen. Uw vader gaf hem uw contactgegevens en nu wordt u rechtstreeks door hem bedreigd. Als u de kans ziet zal u die gesprekken opnemen en aan het CGVS bezorgen. U ontdekte zo wel dat de jarenlange problemen die u kende veroorzaakt worden door de Tamil Makkal Viduthalai Pulikal partij (TMVP). Het leger heeft daarnaast jullie huis doorzocht op zoek naar uw vrouw, maar uw vrouw woont daar niet meer. Voorts geeft u aan dat u deelneemt aan activiteiten van de Tamilorganisatie in België, maar dat u geen lid bent. Op 23 december 2020 voegde u via mail de volgende documenten toe aan uw verzoek om internationale bescherming: twee foto's van u op een herdenkingsviering van de leider van de LTTE en printscreens van een videogesprek dat u voerde met een door u niet benoemde persoon die op de andere foto's die u neerlegde ook te zien is op publieke events met P..

Op 1 februari 2021 verklaarde het Commissariaat-generaal uw zesde verzoek om internationale bescherming nietontvankelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België verlaten te hebben deed u op 3 maart 2021 een zevende verzoek om internationale bescherming. Bij uw zevende verzoek verwijst u naar uw deelname aan activiteiten van het TCC in België, en geeft u aan dat P. u en uw familie nog steeds zou bedreigen, zowel in persoon als telefonisch. Ter staving van uw relaas legde u voor: allerhande foto's, en twee audiobestanden.

Uw zevende verzoek werd door het Commissariaat-generaal ontvankelijk verklaard op 31 mei 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De nieuwe elementen die u bij uw zevende verzoek inroept, zijn uw voortdurende deelname aan activiteiten georganiseerd door de TCC, en voortdurende problemen met de genoemde P., waarover u een aantal nieuwe stukken voorlegde. U beroept zich met andere woorden niet op een nieuw relaas, maar brengt elementen naar voren om het bij uw vorige verzoeken uiteengezette relaas te staven.

Wat betreft de door u voorgehouden problemen met P.. U gaf ten eerste bij uw vorige verzoek aan dat deze persoon uw vader tijdlang vastgehouden zou hebben, waardoor die uw contactgegevens doorgaf, waarop u telefonisch bedreigd geweest zou zijn. Om dit te staven legt u nu twee audio fragmenten voor (document 2). Na het beluisteren van deze fragmenten blijkt evenwel dat deze geen bedreigingen bevatten, en dat het lijkt te gaan over banale gesprekken omtrent onderwijs en het vastleggen van afspraken (CGVS p. 9). Hier op gewezen, beweert u dat u in die gesprekken weldegelijk bedreigd werd, maar u niet alles kon opnemen (CGVS p. 10). Dit kan alleen maar gekwalificeerd worden als een blote bewering; u beweert bedreigd te zijn geweest en wil dit staven met audiofragmenten waaruit dit echter geenszins blijkt. Dit element is daarop op zich niet van dien aard om het door u voorgehouden relaas te staven.

Bovendien legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over deze fragmenten. U verklaart namelijk expliciet dat u deze ontvangen zou hebben nog voor uw vrouw gedwongen werd om een bekentenis over u te tekenen, wat ze gedaan zou hebben op 21 januari 2021 (CGVS p. 10). Nochtans blijkt uit de screenshots die u bij de audiofragmenten voorlegde dat deze midden maart 2021 aan u gestuurd geweest zouden zijn (document 2). Hier op gewezen, verandert u het geweer van schouder en beweert u plots dat u zowel voor 21 januari 2021 als na deze datum telefonische bedreigingen kreeg, en verandert u van onderwerp door de gezondheidsproblemen van uw vrouw op tafel te gooien (CGVS p. 10). Dit komt zeer weinig overtuigend over.

U legt ten tweede ook foto's voor waarop afgebeeld zou staan hoe uw vrouw het bureau van P. bezoekt, alwaar ze bedreigd geweest zou zijn en gedwongen om een valse bekentenis over u te tekenen (document 1, CGVS p. 7). Dit blijkt evenwel geenszins uit de foto's die u voorlegt, welke op gelijk welke bureau genomen zouden kunnen zijn, waar u ook op gewezen werd (CGSV p. 7), en waarop u enkel uzelf kan herhalen. Het lijkt ook maar vreemd dat uw schoonbroer foto's zou kunnen nemen terwijl uw vrouw afgeperst wordt, waarover u enkel kan speculeren dat hij dit heimelijk kon doen (CGVS p. 7). Wat

er ook van zij, ook dit element bewijst op zich zelf genomen niets, en u kan het enkel via blote beweringen verbinden met de door u voorgehouden problemen.

Ten derde dient er ten slotte op gewezen te worden dat u de bedreigingen van P. terugkoppelt aan uw voorgehouden activiteiten voor de LTTE: hij zou u verdenken van het bezitten of op de hoogte zijn van de vindplaats van geld van de LTTE dat u indertijd vervoerd zou hebben voor hen (CGVS p. 11). Uw voorgehouden band met de LTTE werd evenwel reeds in uw eerste verzoek om internationale bescherming als ongeloofwaardig bestempeld, en u hebt sindsdien niets aangebracht dat de geloofwaardigheid van deze voorgehouden band zou kunnen herstellen. U borduurt verder op een reeds ongeloofwaardig bevonden element, en legt enkel stukken voor die op zichzelf genomen niets van hetgeen u voorhoudt kunnen aantonen. Om deze redenen dient besloten te worden dat u ook bij dit zevende verzoek voor internationale bescherming geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kan maken op basis van deze zaken.

U verwijst ook naar problemen die u bij terugkeer naar Sri Lanka zou kunnen kennen omwille van uw deelname aan activiteiten van de TCC in België. U hebt ook deze vrees bij vorige verzoeken reeds ingeroepen, en er werd toen geoordeeld dat u niet aannemelijk had gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Sri Lankaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat deze overheden uw handelingen niet op de voet gevolgd hebben en derhalve niet op de hoogte zijn van uw acties in België, en dat bovendien uw rol zodanig beperkt was dat het niet waarschijnlijk zou zijn dat u in de problemen zou kunnen komen, afgaande op toen beschikbare informatie.

Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde stukken lijkt het er niet op dat uw rol sindsdien significant is toegenomen. U geeft aan dat u nog steeds geen formeel lid bent noch een noemenswaardige rol hebt bij het organiseren van activiteiten, en dit jaar bijvoorbeeld enkel als deelnemer aan drie fietstochten deelnam, en voordien hooguit hielp met schrijnwerkerij bij een herdenkingsdag (CGVS p. 3, 4). Gezien de beperkte omvang van uw rol en afwezigheid van formeel lidmaatschap van de TCC, kan daarom nog steeds niet zomaar vermoed worden dat u in de problemen zou kunnen komen bij terugkeer naar Sri Lanka louter hierom, ondanks de gewijzigde situatie in Sri Lanka sinds de beoordelingen van uw vorige verzoeken.

U zou daarentegen gezien bovenstaande vaststellingen minstens moeten aantonen dat u specifiek in de aandacht van de Sri Lankaanse overheid staat, of minstens dat uw activiteiten in België bijzonder zichtbaar waren. Dit lijkt niet het geval te zijn geweest. U kon zelf geen elementen naar voren brengen waaruit zou blijken dat u onder de aandacht van de Sri Lankaanse overheid stond, en u kon ook geen voorbeelden aanrijken van personen in een gelijkaardige situatie als de uwe die problemen kenden bij hun terugkeer naar Sri Lanka (CGVS p. 5). Uw zichtbaarheid op zich lijkt ook beperkt te zijn geweest; foto's van uw deelname aan activiteiten werden gepubliceerd op de website van de TCC, maar behalve de foto's zelf zouden deze geen identificerende informatie over u bevatten zoals bijvoorbeeld uw naam. Ook hebt u zelf geen andere bijzonder zichtbare activiteiten ondernomen, zoals het geven van interviews of het publiceren (al dan niet op het internet) van uw mening via brief of blog (CGVS p. 4). U verwijst daarentegen naar analogie enkel naar het geval van een Tamil-minister, die opgepakt geweest zou zijn na deelname aan een bepaalde herdenkingsactiviteit, maar dit is gezien diens profiel van een geheel ander kaliber dan de activiteiten die u ontplooid, waar u ook op gewezen werd, en waarna u diende toe te geven dat u niemand kende in een vergelijkbare situatie die in de problemen kwam (CGVS p. 4). Op basis van uw activiteiten in België kan u daarom geen gegronde vrees voor vervolging in uw thuisland aantonen.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten en andere stukken die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Er is supra al gewezen op de problemen met de door u voorgelegde audiobestanden. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Sri Lanka eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Volledigheidshalve wijst het CGVS erop dat hoewel de oorlog tussen de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam, de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Sri Lanka: "Situatie bij terugkeer van Tamils" van 15 juli 2021) blijkt dat Gotabhaya Rajapaksa sinds zijn aantreden als president in november 2019 probeert om alle macht naar zich toe te trekken. Op 22 oktober 2020 keurde het Sri Lankaanse parlement amendement 20A goed met een tweederdemeerderheid. Meerdere

geraadpleegde bronnen verwijzen naar het feit dat de grondwetswijziging gevolgen kan hebben voor alle minderheidsgroepen in Sri Lanka en in het bijzonder voor Tamils.,

Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, blijkt uit het door Cedoca gevoerde onderzoek dat er geen aanwijzingen zijn dat de in- en uitreisprocedures op Colombo Airport sinds de verkiezingen van november 2019 zijn veranderd. Iedereen die (gedwongen of vrijwillig) terugkeert naar Sri Lanka wordt bij aankomst op de luchthaven van Colombo door een medewerker van de immigratiedienst gecontroleerd op zijn identiteit én op zijn eventuele aanwezigheid op zogenaamde "stop and watch lists". Tijdens deze controle wordt ook onderzocht of de betrokkene een inbreuk op de immigratiewetgeving begaan heeft. Iedereen die op een lijst met gezochte personen (watch list) staat, of die in verband kan worden gebracht met criminaliteit of met inbreuken tegen de emigratie- en immigratiewetgeving, of die gezocht worden door Interpol zal verder ondervraagd worden. Wie op een zwarte lijst staat van personen die reeds in contact zijn gekomen met het gerecht of de politie en vervolgens een verbod hebben gekregen om te reizen (stop list) zal zeker tegengehouden worden.

Uit een analyse van de bronnen die gevallen rapporteren van detentie blijkt dat het bijna altijd gaat over personen bij wie een band met de LTTE bestaat of vermoed wordt. Personen die een betekenisvolle rol gespeeld hebben voor de zaak van het naoorlogse Tamilseparatisme en/of voor een heropening van de vijandelijkheden in Sri Lanka worden als een bedreiging voor de Srilankaanse staat beschouwd en zullen in de negatieve belangstelling van de Srilankaanse autoriteiten staan. Zij lopen een reëel risico gearresteerd te worden op grond van de Prevention of Terrorism Act (PTA).

Soms worden ook personen aangehouden op de luchthaven omwille van inbreuken tegen de migratiewetgeving. Een vrijstelling op borg binnen de 24 uur is hierbij de regel maar dit geldt niet voor gearresteerden van wie vermoed wordt dat ze betrokken zijn bij het organiseren of faciliteren van een illegale uitreis, die betrokken zijn bij documentenfraude, die gebruik gemaakt hebben van twee paspoorten, of die op een lijst van gezochte personen staan. Inbreuken op de migratiewetgeving kunnen leiden tot strafprocedures. Hierbij wordt geen onderscheid gemaakt tussen Tamils en personen van andere etnieën. Uit het gegeven dat men bij een terugkeer naar Sri Lanka mogelijks strafrechtelijk vervolgd kan worden wegens het overtreden van de Sri Lankaanse wetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende immigratiewetgeving te handhaven.

Hierbij dient aansluitend te worden opgemerkt dat er in uw hoofde werd vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Sri Lanka op illegale wijze te hebben verlaten, dan wel hierbij gebruik zou hebben gemaakt van (ver)vals(t)e documenten. In de beslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek werd reeds vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw identiteitsdocumenten met inbegrip van uw paspoort, waardoor het ernstige vermoeden bestaat dat u deze probeerde achter te houden, wat het onmogelijk maakt om de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele eerdere terugkeer naar Sri Lanka vast te stellen. U hebt hier niet in de daaropvolgende noch in het huidige verzoek aan kunnen verhelpen, maar herhaalt slechts uw weinig aannemelijk bevonden verklaringen (CGVS p. 8, 9).

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt dat het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka op zich niet voldoende is om aanspraak te maken op internationale bescherming. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Sri Lanka: "Situatie bij terugkeer van Tamils" van 15 juli 2021) blijkt immers niet dat Tamils ingeval van terugkeer naar Sri Lanka meer geïsoleerd worden of meer risico lopen om strafrechtelijk vervolgd te worden dan andere etnieën louter omdat ze Tamil zijn. Evenmin blijkt uit deze informatie dat een afgewezen verzoeker om internationale bescherming bij een terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt blootgesteld te worden aan een mensonterende of vernederende behandeling of bestraffing louter omdat hij in het buitenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Gezien uw beweerde of toegeschreven band met de LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld bij uw eerdere verzoeken door het CGVS, en u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Sri Lanka op illegale wijze verlaten heeft, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 10, derde lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. In een eerste onderdeel wijst de verzoekende partij erop dat de verwerende partij geen beslissing tot niet-ontvankelijkheid heeft genomen maar een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij meent dat dit impliceert dat de verwerende partij van oordeel is dat er nieuwe feiten of elementen aan de orde zijn of door de verzoekende partij zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Zij betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet motiveert welke nieuwe elementen of feiten ertoe hebben geleid dat een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen in de plaats van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing, alsook dat de verwerende partij niet motiveert of minstens niet aannemelijk maakt welke gevolgen hieruit kunnen worden getrokken voor de algehele geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

2.3. In een tweede onderdeel wijst de verzoekende partij erop dat haar identiteit in de bestreden beslissing niet wordt betwist, dat wel wordt verwezen naar haar identiteitsdocumenten en reisweg maar niet naar haar identiteit op zich en dat ook in de niet-ontvankelijkheidsbeslissingen in het kader van haar vijfde en zesde verzoek om internationale bescherming haar identiteit niet door de verwerende partij werd betwist. Zij stelt dat zij haar originele geboorteakte en de geboorteaktes van haar kinderen heeft voorgelegd, dat zij van de geboorteaktes van haar kinderen enkel een kopie had voorgelegd en dat zij ter terechtzitting de originele documenten zal voorleggen. Verder betoogt zij dat haar identiteit vaststaat, minstens dat zij deze aannemelijk heeft gemaakt, hetgeen volgens haar een invloed heeft op het geheel van haar relaas en geloofwaardigheid. Zij verwijst naar een arrest van het hof van beroep te Luik dat de bewijslast voor verzoekers om internationale bescherming niet te strikt mag worden geïnterpreteerd. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad betoogt de verzoekende partij dat het gezag van gewijsde van een eerste beslissing niet geldt indien een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beslissing zou hebben voorgelegen. Tevens wijst zij erop dat een definitieve beslissing van het CGVS over een vorig verzoek geen gezag van gewijsde heeft. De verzoekende partij besluit: *"De voorlegging van de originele documenten en het feit dat verzoekers identiteit nu vaststaat, minstens aannemelijk wordt gemaakt, vormen een rechtvaardiging tot vernietiging van de bestreden beslissing met de opdracht aan verweerder om deze originele documenten te onderzoeken alsook om verzoeker opnieuw te horen."*

2.4. In een derde onderdeel voert de verzoekende partij aan dat de verwerende partij de motiveringsplicht schendt *"door op tegenstrijdige wijze te stellen dat verzoeker minstens moet aantonen dat hij in de aandacht van de Sri Lankaanse overheid staat maar tegelijk niet betwist dat de activiteiten van verzoeker zichtbaar zijn"*. Zij wijst op de foto's van haar die op het internet werden gepubliceerd, onder meer op de website van het Tamil Coordinating Committee (hierna: TCC). Tevens betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij de samenwerkingsplicht schendt: *"vermits verzoeker wel heeft aangetoond dat zijn activiteiten bij de TCC zichtbaar zijn doch verweerder zelf verzaakt te onderzoeken of de Sri Lankaanse autoriteiten verzoeker vervolgen omwille van deze activiteiten"*. Zij meent dat de verwerende partij de volledige bewijslast bij haar legt. De verzoekende partij wijst op artikel 10, derde lid, b) van de Herschikte Procedurerichtlijn. Zij betoogt dat de verwerende partij geen rapport toevoegt waarin wordt onderzocht of personen die in België betrokken zijn bij het TCC worden vervolgd door de Sri Lankaanse autoriteiten. Zij acht een dergelijk rapport des te meer nuttig nu uit een

aan het verzoekschrift toegevoegd artikel blijkt dat de Sri Lankaanse autoriteiten zeven gelijkaardige organisaties in andere landen hebben geband en dat 400 personen, waaronder personen die in België verblijven, op een zwarte lijst staan. De verzoekende partij meent dat niet kan worden betwist dat de Sri Lankaanse autoriteiten het TCC associëren met de Liberation Tigers of Tamil Eelam (hierna: LTTE). De verzoekende partij stelt dat zij daarnaast heeft aangegeven dat het onder leden van het TCC algemeen geweten is dat de Sri Lankaanse autoriteiten de opdracht geven om foto's te maken van de deelnemers aan betogingen georganiseerd door het TCC in België. De verzoekende partij stelt: *“Door de deelname aan betogingen wordt verzoeker beschouwd als een bedreiging voor Sri Lanka, vermits hij volgens de Sri Lankaanse autoriteiten op die manier zorgt voor het naoorlogse Tamilseparatisme en / of de heropening van de vijandelijkheden in Sri Lanka. Verweerder stelt zelf vast dat deze personen riskeren gearresteerd te worden.”* Verder verwijst de verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad en wijst zij erop dat de Raad in het verleden reeds beslissingen van de verwerende partij heeft vernietigd met de bedoeling een rapport over een specifiek punt op te stellen. De verzoekende partij besluit: *“Indien de Raad van oordeel zou zijn dat niet voldoende gegevens voorhanden zijn om verzoeker als vluchteling te erkennen, moet de bestreden beslissing derhalve vernietigd worden met het verzoek aan verweerder om een objectief rapport op te stellen over voornoemde gegevens, waarin met name de specifieke problemen die betrokkenen bij de TCC in Sri Lanka zal ervaren, worden uiteengezet. Aan de hand van een rapport, kunnen hieruit de gevolgen voor verzoeker afgeleid worden.”* De verzoekende partij betoogt dat zij als lid van de etnische minderheid van de Tamil systematisch zal worden gediscrimineerd in Sri Lanka en citeert dienaangaande uit een aan het verzoekschrift gevoegd rapport.

2.5. In een vierde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat: *“Naar aanleiding van de volgende verzoeken om internationale bescherming, legt verzoeker diverse documenten neer om telkens zijn nieuw verzoek om internationale bescherming te ondersteunen (originele geboorteaktes, identiteitskaart met nummer 873653205v, paspoort op basis van deze identiteitskaart, bankboekje, officieel certificaat van vrijgave van zijn echtgenote, medische documenten van zijn echtgenote, foto's van de CID, van zijn echtgenote, van zijn deelname aan manifestaties bij TCC, twee audiobestanden, de contactgegevens van P.). Het is niet voldoende om te stellen dat de nieuwe verklaringen en nieuwe documenten geen ander licht kunnen werpen op het eerder asielrelaas omdat dit relaas ongeloofwaardig is (RvV 18 januari 2017, nr. 180.892).*

Het is de bedoeling van verzoeker zijn ongeloofwaardige relaas te herstellen aan de hand van de geloofwaardige documenten. Niet alle bewijswaarde van al deze documenten mag ontnomen worden aangezien anders elk document nutteloos zou zijn (RvV 18 mei 2016, nr. 167.765; RvV 29 januari 2013, nr. 96.061).

Hierdoor ontzegt verweerder elke bewijswaarde van de documenten en schendt hij de materiële motiveringsplicht (EHRM 19 januari 2016, M.D. en M.A./België, T.Vreemd. 2016, 253). Deze documenten dienen minstens als begin van bewijs aanzien te worden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde eerder dat fotokopieën bewijswaarde kunnen hebben (EHRM 18 november 2014, nr. 52589/19, M.A./Zwitserland; EHRM 14 november 2019, N.A./Finland, § 79, T.Vreemd. 2020, 186; RvV 11 juli 2020, nr. 238.408).

Ook de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden daar geen daadwerkelijk onderzoek werd uitgevoerd (RvV 27 maart 2020, nr. 234.588).”

2.6. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift het internetartikel *“Seven Tamil organizations from UK, Canada and other countries banned”* van Hiru News van 29 maart 2021 (stuk 2) en het rapport *“Freedom in the World 2021 – Sri Lanka”* van Freedom House (stuk 3).

2.7. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij samen met een aanvullende nota de originele geboorteakte van één van haar kinderen neer.

3. De nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissingen herhaalt. In de nota met opmerkingen gaat de verwerende partij voorts in op de geboorteaktes die aan het verzoekschrift toegevoegd werden, alsook opnieuw ingaat op de activiteiten van de verzoekende partij voor het TCC in België.

4. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een pleitnota neer.

Echter, de neerlegging van een dergelijk stuk is niet voorzien in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In de mate dat het een reflectie weergeeft van het pleidooi van de verzoekende partij ter terechtzitting, wordt het stuk niet als proceduristuk maar enkel ter informatie in overweging genomen (in die zin RvS 6 december 2017, nr. 240.104; RvS 22 september 2015, nr. 232.271; RvS 19 november 2014, nr. 229.211; RvS 1 juni 2011, nr. 213.632). De pleitnota van de verzoekende partij bevat verder geen nieuwe elementen die met een aanvullende nota in de zin van artikel 39/79, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet kunnen worden voorgelegd.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. De verzoekende partij diende voorafgaand aan onderhavig verzoek om internationale bescherming zes voorgaande verzoeken om internationale bescherming in. Zij voert telkens aan problemen te kennen met de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van de betrokkenheid van haarzelf en haar echtgenote bij de LTTE en haar activiteiten voor het TCC in België.

In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde de Raad in arrest nr. 216 578 van 11 februari 2019 dat geen geloof kan worden gehecht aan de betrokkenheid van de verzoekende partij bij de LTTE, aan de problemen van de verzoekende partij omwille van de betrokkenheid van haar echtgenote bij de LTTE en evenmin aan haar problemen wegens haar activiteiten voor Tamilorganisaties in België. De Raad weigerde de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De volgende vijf verzoeken om internationale bescherming werden telkens afgesloten met een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van de commissaris-generaal, waartegen de verzoekende partij geen beroep aantekende. Deze niet-ontvankelijkheidsbeslissingen zijn dan ook definitief geworden.

In het kader van onderhavig, zevende (volgend) verzoek om internationale bescherming volhardt de verzoekende partij in haar vluchtrelaas, met name problemen omwille van haar deelname aan activiteiten van het TCC in België en bedreigingen vanwege ene P. ten aanzien van haar en haar familie. Zij legt enkele bijkomende stavingsstukken voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

8.2. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing terecht vast dat de verzoekende partij in het kader van onderhavig, zevende (volgend) verzoek om internationale bescherming geen nieuw vluchtrelaas uiteenzet maar zich beroept op het relaas dat zij in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming uiteenzette en slechts elementen aanbrengt waarmee zij dit relaas wenst te staven. De verwerende partij stelt vast dat de elementen die de verzoekende partij in het kader van onderhavig, zevende (volgend) verzoek om internationale bescherming aanbrengt niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas te herstellen. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij op terechte en pertinente wijze dat:

(i) de verzoekende partij audiofragmenten voorlegt waarvan zij beweert dat zij er door P. in wordt bedreigd. Deze audiofragmenten bevatten echter banale gesprekken over onderwijs en het maken van afspraken. Dat de verzoekende partij door P. zou worden bedreigd, is een blote bewering. Dit klemmt des te meer daar zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over deze audiofragmenten: *“U verklaart namelijk expliciet dat u deze ontvangen zou hebben nog voor uw vrouw gedwongen werd om een bekentenis over u te tekenen, wat ze gedaan zou hebben op 21 januari 2021 (CGVS p. 10). Nochtans blijkt uit de screenshots die u bij de audiofragmenten voorlegde dat deze midden maart 2021 aan u gestuurd geweest zouden zijn (document 2). Hier op gewezen, verandert u het geweer van schouder en beweert u plots dat u zowel voor 21 januari 2021 als na deze datum telefonische bedreigingen kreeg, en verandert u van onderwerp door de gezondheidsproblemen van uw vrouw op tafel te gooien (CGVS p. 10). Dit komt zeer weinig overtuigend over.”*

(ii) de verzoekende partij legt foto's voor waarvan zij beweert dat ze haar echtgenote afbeelden terwijl zij op het bureau van P. werd bedreigd teneinde een valse bekentenis over de verzoekende partij te ondertekenen. De foto's kunnen echter op gelijk welk bureau genomen worden en het is niet aannemelijk dat verzoekers schoonbroer op dat moment heimelijk foto's kon maken van het gebeuren.

(iii) de verzoekende partij koppelt de bedreigingen vanwege P. terug aan haar betrokkenheid bij de LTTE waaromtrent reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan deze betrokkenheid.

(iv) in het kader van de voorgaande verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partij reeds werd geoordeeld dat zij door haar activiteiten voor het TCC in België niet in de specifieke aandacht van de Sri Lankaanse autoriteiten staat temeer daar haar rol beperkt was. In het kader van onderhavig, zevende (volgend) verzoek om internationale bescherming brengt de verzoekende partij geen elementen aan die hierop een ander licht werpen. De verzoekende partij is immers nog steeds geen formeel lid van het TCC en haar rol blijft beperkt. Dat er foto's van de deelname van de verzoekende partij aan activiteiten van het TCC op het internet verschenen volstaat niet om aan te tonen dat zij in het vizier van de Sri Lankaanse autoriteiten zou zijn gekomen. Zij kan bovendien geen voorbeeld geven van iemand die in gelijkaardige omstandigheden problemen zou hebben (gekend) met de Sri Lankaanse autoriteiten.

(v) uit de beschikbare informatie blijkt dat iedereen die naar Sri Lanka terugkeert, door de immigratiedienst kan worden gecontroleerd op zijn identiteit en de eventuele aanwezigheid op “stop and watch lists”, alsook op een eventuele inbreuk op de immigratiewetgeving. Personen die een betekenisvolle rol hebben gespeeld voor het naoorlogse Tamilseparatisme en/of voor de heropening van de vijandelijkheden in Sri Lanka worden als een bedreiging voor de Sri Lankaanse staat beschouwd en zullen in de negatieve belangstelling van de Sri Lankaanse autoriteiten staan. Zij lopen een reëel risico te worden gearresteerd op grond van de Prevention of Terrorism Act. Betreffende eventuele inbreuken op de immigratiewetgeving wordt geen onderscheid gemaakt tussen Tamils en personen van andere etnieën. De verzoekende partij maakte haar betrokkenheid bij de LTTE niet aannemelijk en in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd reeds vastgesteld dat zij haar identiteit, haar familiale banden en haar reisweg tracht te verhullen.

(vi) uit de beschikbare informatie blijkt dat het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka op zich niet volstaat om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. De Raad acht deze bevindingen voldoende determinerend om op grond daarvan tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas te besluiten. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de verwerende partij geen beslissing tot niet-ontvankelijkheid heeft genomen en dat dit impliceert dat *“verweerder van de overtuiging is dat er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet”*. Zij betoogt tevens dat de verwerende partij niet motiveert welke nieuwe elementen of feiten ertoe hebben geleid dat geen niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen, wat de bewijswaarde is van de nieuwe elementen en welke gevolgen dit heeft voor de algemene geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. De Raad wijst erop dat de motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij niet zo ver reikt dat zij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk dient op te nemen welke elementen of feiten zij heeft aangenomen om het zevende (volgend) verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij ontvankelijk te verklaren in het licht van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit een lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de bijkomende stavingsstukken die de verzoekende partij in het kader van onderhavig, zevende (volgend) verzoek om internationale bescherming heeft voorgelegd (met name foto's en twee audiofragmenten) in samenlezing met de verklaringen die zij in het kader van dit verzoek om internationale bescherming aflegde tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en haar persoonlijk onderhoud op het CGVS, mede gelet op de meest recente landeninformatie, door de verwerende partij worden onderzocht om verzoekers nood aan internationale bescherming in het kader van onderhavig, zevende (volgend) verzoek om internationale bescherming te beoordelen. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot deze elementen (stavingsstukken, bijkomende verklaringen, recente landeninformatie) uitgebreid gemotiveerd.

Inzake de identiteit van de verzoekende partij dient vastgesteld dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming door de Raad in zijn arrest nr. 216 578 van 11 februari 2019 werd geoordeeld als volgt:

“2.4.3. Verzoeker slaagde er echter niet in ontegensprekelijk zijn identiteit aan te tonen. Het door verzoeker voorgelegde rijbewijs – in zoverre dit al een legitimatiebewijs kan zijn - is immers zodanig vervaagd dat het onmogelijk is om vast te stellen of verzoeker daadwerkelijk de man op de foto is. Ook de bij het verzoekschrift neergelegde fotokopie van een identiteitskaart kan verzoekers voorgehouden identiteit niet staven. Een fotokopie is immers gemakkelijk te vervalsen met allerhande knip- en plakwerk, zodat er geen bewijswaarde aan wordt gehecht. Evenmin kan worden ingezien waarom verzoeker dan niet zijn originele identiteitskaart neerlegt, doch slechts een fotokopie. Bovendien blijkt uit de COI Focus “Sri Lanka. Corruptie en (ver)vals(t)e documenten” van 29 augustus 2017 dat het in Sri Lanka gemakkelijk is om valse documenten te verkrijgen, waardoor de Raad deze met een passende voorzichtigheid benadert. Verzoeker heeft dan ook geen enkel overtuigend identiteitsbewijs neergelegd dat kan aantonen dat hij werkelijk V.V. is en dat de door hem voorgelegde geboorte- en huwelijksakte hem toebehoren. Bovendien legde verzoeker slechts de vertalingen neer van deze geboorteaktes, en niet de originelen, wat de bewijswaarde ervan ondermijnt.

Bij het ontbreken van objectieve elementen ter staving van zijn identiteit dient verzoeker een aannemelijke verklaring te geven. Ook hier faalt verzoeker in. Zo verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat het leger zijn paspoort en identiteitskaart in beslag nam (verklaring DVZ, punt 29), terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat hij zijn paspoort en identiteitskaart in 2009 verloren had en geen idee had hoe (notities van het persoonlijk onderhoud van 7 maart 2018 (hierna: notities), p. 5). Geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen, gaf verzoeker aan dat het leger zijn identiteitsdocumenten in beslag had genomen (notities, p. 7). De loutere bevestiging van één van de uiteenlopende versies kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet verklaren, temeer verzoeker eerder expliciet de vraag kreeg hoe hij zijn paspoort en identiteitskaart verloor en dat hij hierop het antwoord schuldig moest blijven. De afwezigheid aan originele identiteitsdocumenten en verzoekers tegenstrijdige verklaringen dienaangaande maken niet onredelijk aan te nemen dat verzoeker zijn identiteitskaart en paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de erin vervatte informatie over zijn identiteit en het moment en de wijze waarop hij gereisd is, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen, te verhullen.

2.4.4. Ook de vaststelling dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de informatie op de door hem neergelegde documenten ondergraven de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden identiteit. Zo bevat de geboorteakte van verzoekers dochter geen applicatienummer, noch de datum waarop dit document werd aangevraagd, in tegenstelling tot de andere geboorteakten die verzoeker neerlegde. Daarnaast werd verzoekers geboorteakte aangevraagd op 15 juli 2018 terwijl verzoeker dit document reeds op 7 maart 2018 neerlegde bij het CGVS. Dat verzoeker stelt dat dit te wijten is aan foutjes in de administratie kan niet overtuigen (notities, p. 9). Bovendien betreffen deze documenten opnieuw slechts vertalingen en legt verzoeker geen originele geboorteakten neer, zodat onmogelijk kan worden nagegaan of er een fout in de vertaling is geslopen, dan wel in het 'origineel'. De Raad kan dan ook geen bewijswaarde hechten aan de door verzoeker neergelegde geboorteakten.

2.4.5. Verder wordt vastgesteld dat verzoeker verklaarde geen Facebookprofiel te hebben (notities, p. 8), terwijl er op basis van zijn telefoonnummer een Facebookprofiel werd gevonden onder een andere naam V.S., doch met verzoekers foto als profielfoto (notities, p. 16; Facebookprofiel V.S.).

Hoewel verzoeker na confrontatie toegaf dat het profiel hem toebehoorde, kan slechts worden vastgesteld dat hij dit profiel – waar hij een andere naam gebruikt – aanvankelijk trachtte te verbergen. Verzoeker heeft aldus zonder enige toelichting, bewust zijn eigen identiteit achtergehouden. De Raad acht een dergelijke houding strijdig met de nood aan internationale bescherming nu een dergelijke aanvraag de volle medewerking veronderstelt en een vertrouwen in de autoriteiten die over deze bescherming moeten beslissen.

2.4.6. Verzoeker legde tevens incoherente verklaringen af aangaande zijn werkzaamheden in Sri Lanka. Zo verklaarde hij dat hij werkte als klusjesman (notities, p. 6), terwijl op zijn (fotokopie van vertaling van) huwelijksakte staat vermeld dat hij werkzaam was als "Finance Company employee".

2.4.7. Gelet op voorgaande kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker zijn identiteit, familiale banden en reisweg tracht te verhullen. Verzoeker biedt geen zicht op zijn ware levenswandel, wat zijn algehele geloofwaardigheid reeds ondermijnt."

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers identiteit en reisweg terecht als volgt:

"Hierbij dient aansluitend te worden opgemerkt dat er in uw hoofde werd vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Sri Lanka op illegale wijze te hebben verlaten, dan wel hierbij gebruik zou hebben gemaakt van (ver)vals(t)e documenten. In de beslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek werd reeds vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw identiteitsdocumenten met inbegrip van uw paspoort, waardoor het ernstige vermoeden bestaat dat u deze probeerde achter te houden, wat het onmogelijk maakt om de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele eerdere terugkeer naar Sri Lanka vast te stellen. U hebt hier niet in de daaropvolgende noch in het huidige verzoek aan kunnen verhelpen, maar herhaalt slechts uw weinig aannemelijk bevonden verklaringen (CGVS p. 8, 9)."

Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat de verwerende partij van mening is dat verzoekers identiteit zou vaststaan en/of dat de verwijzing naar verzoekers identiteitsdocumenten geen uitstaans heeft met zijn identiteit. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert in haar verzoekschrift, bevindt er

zich geen originele geboorteakte van haar in het administratief dossier. Ter terechtzitting legt zij weliswaar de originele geboorteakte van één van haar kinderen neer, doch deze heeft geen betrekking op de verzoekende partij. Deze geboorteakte van één van haar kinderen volstaat dan ook niet teneinde een ander licht te werpen op 's Raads beoordeling in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming inzake haar identiteit, reisweg en levenswandel. Deze geboorteaktes tonen onvoldoende de identiteit van de verzoekende partij aan en slagen er ook niet in een ander licht te laten schijnen op de tegenstrijdige verklaringen die de verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming gedaan heeft. Voorts vraagt de verzoekende partij in haar verzoekschrift om de bestreden beslissing te vernietigen opdat zij door de commissaris-generaal zou kunnen worden gehoord over de voorgelegde identiteitsdocumenten. Zij laat echter na om *in concreto* te duiden welke bijkomende informatie zij inzake deze identiteitsdocumenten en/of haar identiteit op zich nog zou willen meedelen, hetgeen gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep geenszins ernstig is.

Verder herhaalt de verzoekende partij dat er foto's van haar deelname aan activiteiten van het TCC op het internet verschenen en meent zij dat zij daarmee heeft aangetoond dat haar activiteiten voor het TCC zichtbaar zijn doch *“dat verweerder zelf verzaakt te onderzoeken of de Sri Lankaanse autoriteiten verzoeker vervolgen omwille van deze activiteiten”*. De Raad wijst erop dat hij in zijn arrest nr. 246 578 van 11 februari 2019 inzake verzoekers activiteiten voor het TCC in België in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde als volgt:

“2.4.15. Waar verzoeker aangaf dat hij in België deel heeft genomen aan manifestaties van Tamilorganisaties, dient er vooreerst op gewezen te worden dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (réfugié sur place) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, “Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects”, februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, “Note on réfugié sur place claims”, februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, “Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié”, Genève, 1992, 96).

Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker in het geval van een terugkeer naar Sri Lanka problemen zou kennen omwille van het feit dat hij sinds zijn aankomst in België heeft deelgenomen aan enkele manifestaties van Tamilorganisaties, noch dat de Sri Lankaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn. Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Sri Lankaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Sri Lankaanse autoriteiten verzoekers handelingen niet op de voet gevolgd hebben en derhalve niet op de hoogte zijn van zijn acties in en vanuit België.

De Raad ziet aldus geenszins in hoe verzoekers beweerde activiteiten in België bekendheid zouden genieten bij de Sri Lankaanse autoriteiten, laat staan dat dit verzoeker in een dermate negatieve belangstelling van de Sri Lankaanse autoriteiten zou kunnen brengen dat hij bij een terugkeer gevaar zou lopen.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker ingeval van terugkeer naar Sri Lanka vreest dat hij dadelijk zal gearresteerd, gefolterd en mishandeld worden, blijkt uit de informatie in het administratief dossier (COI Focus “Sri Lanka. Terugkeer naar Sri Lanka” van 29 mei 2018) dat de gevallen waarbij Tamils, al dan niet onder de PTA, worden opgepakt of verder vervolgd bijna steevast gevallen zijn waarbij het slachtoffer op een of andere manier in verband kan worden gebracht met de LTTE, wat in casu niet het geval is. De bestreden beslissing vermeldt immers correct: “Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen het

LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid.

Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven. Gezien uw beweerde band met de LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u."

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal terecht vast dat de verzoekende partij in het kader van onderhavig, zevende (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat haar activiteiten bij het TCC intussen een dermate grote zichtbaarheid zouden kennen dat zij alsnog in het vizier van de Sri Lankaanse autoriteiten zou zijn gekomen. De verzoekende partij is immers nog steeds geen formeel lid van het TCC en haar rol voor deze organisatie blijft beperkt. Dat er enkele foto's van haar deelname aan activiteiten van het TCC op het internet zijn verschenen, volstaat niet om aan te tonen dat de Sri Lankaanse autoriteiten intussen op de hoogte zijn van deze activiteiten en/of de verzoekende partij omwille hiervan zouden viseren. Verder stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht dat: *"Verweerder verwijst verder naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, met name de COI Focus Sri Lanka. Situatie van terugkeer bij Tamils van 15 juli 2021. Verwerende partij ontkent geenszins dat de Sri Lankaanse autoriteiten de diaspora mogelijks monitoren, maar benadrukt dat dit slechts gebeurt bij personen met een significant role, hetgeen ook duidelijk blijkt uit de UK Upper Tribunal Country Guidance van 2021, opgenomen in de COI Focus van 15 juli 2021. Het is de voorwaarde van betekenisvolle rol waaraan verzoekers activisme in loco niet voldoet. Activiteiten die als betekenisvol worden beschouwd worden opgesomd (p. 34, (10)) en ook hieruit blijkt dat verzoekers beperkte activisme in België hier niet onder valt. Waar verzoeker verweerder verwijt niet specifiek het risico gebonden aan activiteiten voor TCC te hebben onderzocht, verwijst verweerder naar p. 4 van de COI Focus betreffende terugkeer in het administratief dossier, waar een opsomming wordt gegeven van het uitgebreide arsenaal aan bronnen waarop het rapport gebaseerd is. Het gaat duidelijk om een uitgebreid en grondig onderzoek waarbij het risico bij activiteiten sur place onderzocht wordt, losstaand van de organisatie voor dewelke deze activiteiten ontplooid worden. Verwerende partij heeft dus in geen geval verzaakt aan haar samenwerkingsplicht en heeft de relevante problematiek grondig onderzocht en de nodige informatie bijgevoegd. Ten slotte slaagt verzoekende partij er niet in zelf aan te tonen dat de TCC geband zou zijn in Sri Lanka, daar deze niet in stuk 2 wordt vernoemd."* De verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij in haar verzoekschrift voorhoudt dat de commissaris-generaal aan zijn samenwerkingsplicht zou hebben verzaakt en dat een specifiek rapport zou moeten worden opgesteld omtrent de risico's in hoofde van personen die deelnemen aan activiteiten van het TCC in België. Waar de verzoekende partij onder verwijzing naar een aan haar verzoekschrift gevoegd rapport (stuk 3) stelt dat zij als Tamil in Sri Lanka systematisch zal worden gediscrimineerd, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat iedereen die naar Sri Lanka terugkeert, door de immigratiedienst kan worden gecontroleerd op zijn identiteit en de eventuele aanwezigheid op "stop and watch lists", alsook op een eventuele inbreuk op de immigratiewetgeving. Personen die een betekenisvolle rol hebben gespeeld voor het naoorlogse Tamilseparatisme en/of voor de heropening van de vijandelijkheden in Sri Lanka worden als een bedreiging voor de Sri Lankaanse staat beschouwd en zullen in de negatieve belangstelling van de Sri Lankaanse autoriteiten staan. Zij lopen een reëel risico te worden gearresteerd op grond van de Prevention of Terrorism Act. Betreffende eventuele inbreuken op de immigratiewetgeving wordt geen onderscheid gemaakt tussen Tamils en personen van andere etnieën. De verzoekende partij maakte haar betrokkenheid bij de LTTE niet aannemelijk en in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd reeds vastgesteld dat zij haar identiteit, haar familiale banden en haar reisweg tracht te verhullen. Hieruit kan dan ook geen discriminatie ten aanzien van de verzoekende partij blijken louter op grond van haar etnische origine als Tamil. Voorts merkt de

Raad op dat om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, alle omstandigheden in rekening moeten worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De *in casu* ingeroepen discriminatie is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit het rapport toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 3) blijkt niet dat er in Sri Lanka sprake is van een dermate vergaande vorm van discriminatie ten aanzien van Tamils dat de fundamentele mensenrechten van iedere Tamil dermate systematisch en ingrijpend worden aangetast dat het leven in het land voor hen ondraaglijk wordt. De verzoekende partij dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat zij het slachtoffer dreigt te worden van discriminatie die voldoende zwaarwichtig is om voor internationale bescherming in aanmerking te kunnen worden genomen, doch zij blijft hier in gebreke. De verzoekende partij maakte doorheen haar huidige en zes voorgaande verzoeken om internationale bescherming immers geen enkele melding van andere vormen van discriminatie waarvan zij vreest het slachtoffer te zullen worden ingeval van terugkeer en waartegen zij internationale bescherming vraagt. Zij brengt verder geen andere, concrete en individuele elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van haar etnische origine als Tamil zou worden gediscrimineerd en/of anderszins internationale bescherming behoeft.

De verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden waar zij betoogt dat de verwerende partij in het kader van haar volgend verzoek uitsluitend een weigeringsbeslissing heeft genomen omdat haar vorig verzoek reeds was afgewezen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de nieuwe stukken en verklaringen die de verzoekende partij aanbracht in het kader van haar huidig volgend beschermingsverzoek. De verwerende partij heeft deze zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Voorts is het een evidentie dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Hij heeft aldus wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de door verzoekende partij bijgebrachte nieuwe stukken en bijkomende verklaringen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat de door de verzoekende partij gedane verklaringen en bijgebrachte documenten geen aanleiding kunnen geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft 's Raads arrest van 11 februari 2019 gezag van gewijsde en werd er tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissingen van de commissaris-generaal in het kader van het tweede tot zesde verzoek om internationale bescherming geen beroep door de verzoekende partij aangetekend zodat deze beslissing intussen definitief zijn geworden. De verzoekende partij kan niet middels het indienen van een zevende (volgend) verzoek om internationale bescherming alsnog rechtsmiddelen aanwenden tegen de beoordelingen die werden gemaakt in het kader van haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming en die intussen definitief zijn geworden.

Voor het overige komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

8.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

8.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

8.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

9.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

9.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Sri Lanka zou hebben gekend.

9.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

De Raad ontwaart noch in het administratief dossier noch in het rechtsplegingsdossier enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemd artikel zou kunnen onderbouwen, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daartoe over algemeen bekende informatie.

De verzoekende partij voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

10. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van artikel 10, derde lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de richtlijn werd omgezet in artikelen 48/5, § 2, derde lid en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tamil machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

14. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS